

АНАЛІЗ БІБЛІЙНОГО Богослужіння.

Автор: DR Dunn.

Термін «поклоніння» часто вживається у вільній формі, застосовуючи його до різноманітних умов і маючи кілька конотацій. Можливо, поклоніння ненавмисно було визначено класичним вживанням цього слова та певними ритуальними формами релігійної діяльності. Люди повинні знати про біблійну концепцію поклоніння, його свободи та можливі форми вираження.

З історичної точки зору люди, як відомо, довіряли зіркам, віддавали шану уявним небесним фігурам, дарували сонцю подарунки та розпізнавали певні могутні елементи природи. Євреї мають свого Єгову, християни свого Христа, буддисти свого Будду, а мусульмани свого Аллаха. У всіх випадках поведінка людей частково пояснюється в термінах пошани, поваги, честі, рабства, підкорення.

Кілька віршів з Писань будуть розглянуті, щоб визначити, як Бог відкрив Себе щодо прийнятного поклоніння. Спочатку буде проведено огляд Старого Завіту, потім «Серце людське» і, нарешті, огляд посилань на Новий Завіт. Це дослідження буде завершено підсумовуванням, наскільки це можливо, значення поклоніння, визнаного Богом.

Огляд Старого Завіту

Розуміння елементів поклоніння у Старому Завіті буде отримано через вивчення кількох видатних персонажів. Особистості, які будуть детально розглянуті нижче, включають Каїна та Авеля, Ноя, Аврама, Мойсея та Аарона, Давида, Єзекію та Анну.

Унікальні жертви Каїна та Авеля переконливо вказують на акти поклоніння, навіть якщо Каїн дізнався, що Господь не поважає його дар. Пропозиція Авеля була прийнята. Пропозиція Каїна була відхилена. У розповіді Буття читачеві залишається поміркувати, чи були складові неавторизовані, чи щось інше, наприклад ставлення Каїна чи особистий характер, завадили прийняти його дар (Буття 4, вірші з 3 по 7). Апостол Павло прокоментував цю подію в Євреям 11, де сказав, що через віру жертва Авеля була кращою, ніж жертва Каїна.

Стосовно Ноя, Буття 6 вірш 10 стверджує, що він знайшов милість в очах Господа і що він був слухняний всьому, що Господь наказав. Вийшовши з ковчега, Ной збудував Богові жертовник і приніс Йому всепалення на жертовнику. Автор книги Буття каже, що Господь сприятливо відчув ці жертви і в результаті встановив завіт веселки.

Аврам також приніс цілопалення Господу. Жертва його сина Ісаака в книзі Буття 22 була чимось особливим. Аврам отримав конкретні вказівки, і він їх виконав. Однак для нас важливо те, що Аврам визначив свої дії щодо Ісаака як поклоніння.

Перш ніж продовжити, зауважте, що в прикладах, наведених вище, поклоніння містило елементи послуху, представлення жертвоприношень, особливі акти поваги та віри.

Історія єврейського народу та його великого виходу з землі Єгипту під проводом Мойсея та Аарона міститься в книзі Вихід. Читач знайомиться зі святом Опрісноків і подією Пасхи. Мойсей навчав людей: «І ви будете дотримуватись цієї події як указу для вас і ваших дітей навіки». У наступні роки обряд Пасхи мав бути пояснений як «пасхальна жертва» Господу; у приношенні, яке посилається на оригінальну пасхальну жертву, говорить: «І люди вклонилися та поклонилися».

Мойсей отримав від Господа низку заповідей, які мали стати основою для єврейського цивільного та релігійного закону. До відомих десяти заповідей входила така: «Не поклоняйся іншим богам». Ця заповідь відображала сильну заздрість Господа до уваги, рабства та поваги до богів та ідолів будь-якої подібності. Висновок тут полягає в тому, що Господь прирівняв рабство і відданість до поклоніння. Цей висновок ще більше підтверджується подіями у книзі Вихід 32, вірш 8, де в словах Господа: «Вони зробили собі литого теляти, і поклонилися йому, і принесли йому жертви, і проголосили: «Це бог твій, Ізраїлю, Хто вивів тебе з єгипетської землі».

У Вихід 34 Мойсей спілкується з Господом і «низько вклоняється до землі в поклонінні». У цьому випадку поклоніння включало молитовне прохання до Господа від імені ізраїльського народу в поєднанні з почуттям смирення. Вихід 34 також містить Закон про дотримання заповіту, який передбачав поклоніння.

Інші аспекти поклоніння описані у книзі Вихід 35, вірш 21. Людям було наказано давати дари та робітників для будівництва святині. «І кожен, кого хвилювало його серце, і кожен, чий дух спонукав його, приходив і приносив Господній внесок на роботу шкіни заповіту, і на всю її службу, і на святі шати». Тут акцент робиться на духовній участі та чуйному серці.

Протягом усієї кар'єри Мойсея він закликав свій народ підкорятися законам, постановам, заповідям і постановам від Господа. Слухняність разом із молитвою, служінням, відданістю, демонстрованим підкоренням, жертвоприношеннями, ритуальними діями та хвилюванням сердець і духів можна ідентифікувати у сфері поклоніння. Крім того, наведені вище посилення ілюструють ці елементи поклоніння як формально, так і неофіційно. У своєму підсумку, записаному у Повторенні Закону 30, Мойсей представляє дуже доречний контраст поклонінню; життя з благословеннями або смерть з прокляттями. Іншими словами, поклоніння зображувалося як безперервне і зосереджене на способі життя.

У Старому Завіті багато інших прикладів поклоніння. Потрібно лише розглянути слова Давида, Соломона, Даниїла та багатьох інших, щоб побачити цей факт. У нашій спробі зрозуміти історію старозавітного богослужіння буде процитовано ще лише кілька уривків зі Старого Завіту.

У псалмі 2, вірш 11, Давид наставляв людей поклонятися з благоговінням, радіти з трепетом. У молитві, записаній у Псалмі 86, Давид каже, що прославляти ім'я Бога означає поклонятися. Давид заохочував людей прославляти Господа в Псалмі 95: «Прийдіть, заспіваймо Господеві, пристаньмо перед лицем Його з подякою, радісно вкликуймо Йому

псалмами. Прийдіть, поклонітесь і вклоніться». впадімо на коліна перед Господом, нашим Творцем».

Багато із ізраїльських царів після Давида та Соломона не чинили правильного в очах Господа. Вони проігнорували книгу Закону Господнього, даного Мойсеєм. Однак було два царі, які намагалися відновити шляхи Господні. Вони порозбивали ідолів, які були на висотах, і навчали людей освячувати себе перед Господом. Цар Єзекія та цар Йосія вирізняються своєю відданістю Богові та відновленням належного поклоніння, особливо щодо поклоніння Пасхи. Друга Хронік 29 описує діяльність царя Єзекії щодо відновлення обряду Пасхи. З цієї нагоди пасхальне поклоніння включало: всепалення, пісні під звуки сурм (тобто з інструментами Давида), пісні хору під час богослужіння зібрання, демонстрацію смирення — поклони, а також пісні хвали та радості. Досвід царя Йосії можна знайти в Других Хроніках 34 і 35. У 31-му вірші 34-го розділу описано угоду, яку цар Йосія уклав з Господом: «Дотримуватись Його заповідей, і Його свідоцтв, і Його постанови всім своїм серцем і всією своєю душею. »

Розділ 1 Першої книги Самуїла описує зворушливу історію про Анну. Утроба її була закрита, і вона просила Господа поглянути на її страждання і згадати про неї. Поклоніння Анні складалося з жертви, інтенсивної молитви та обітниці. Вона сказала: «Я вилила свою душу Господеві» (Перша книга Самуїла, 1 вірш 15). Біблія говорить, що Господь згадав про неї, і вона згадала свою обітницю віддати Самуїла Господу.

Тепер у всіх наведених вище прикладах розкриваються певні характеристики, які складають основу поклоніння Господу в межах Старого Завіту.

Підсумовуючи, можна спостерігати наступні елементи:

- Виконання як конкретних, так і загальних команд.
- Презентація пропозицій.
- Особливі акти пошани.
- Спілкування безпосередньо та через молитву.
- Конкретним прикладом ритуалу було наведено пам'ять про Пасху.
- Підневільність і відданість.
- Внески дари праці.
- Духовна причетність.
- Благоговіння.
- Слава імені Божого.
- Пісні під супровід трембіт.
- Пісні хору, пісні хвали та радості.
- Смирення.
- Обітниці.

Ці елементи були формовані як у формальних, так і в неофіційних аспектах і були ідентифіковані як поклоніння. Формальні частини були знайдені в ритуальних діях,

наказаних Господом; наприклад, принесення цілопалень на жертовниках і дотримання приписів, пов'язаних із першою угодою. У Посланні до євреїв 9 вірш 1 Павло коментує формальності першої угоди: «перша угода мала правила божественного поклоніння та земної святині», а у вірші 9 «відповідно до цього приносяться і дари, і жертви, які не можуть зробити поклонника досконалим у совість». Неформальна частина була відображена в участі серця у веденні життя, яке подобається Господу, дало належне ставлення розуму: «Я поставив перед тобою життя і смерть, благословення і прокляття будеш жити ти та твої нащадки, люблячи Господа, Бога свого, слухаючись Його голосу та тримаючись Його». Поклонятися означає жити; інакше це померти.

Серце людини.

Тоді Бог сказав: «Створімо людину на наш образ, на нашу подобу, і нехай вони панують над усією землею, і створив Бог людину на свій образ, створив її. Господь Бог створив людину з пороку земного і вдихнув йому в ніздрі дихання життя, і людина стала живою істотою з вічною душею.

Отже, Боже творіння під назвою людина стало живою істотою, створінням, яке має емоції, бажання, почуття, розум і душу та здатне керувати, панувати та приймати рішення.

На запитання фарисеїв про найбільшу заповідь Ісус відповів: «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю, і всією силою твоєю. Це перша і найбільша заповідь, а друга подібна до неї. «Люби свого ближнього, як самого себе». Весь Закон і Пророки тримаються на цих двох заповідях».

Павло, згадуючи про проповідкування, сказав: «Але не всі послухалися Євангелії. Бо Ісая каже: «Господи, хто повірив нашій чутці?» Отже, віра від слухання, а слухання від Слова Божого. Але я кажу: вони не чули? Так, справді: їхній голос пройшов по всій землі, а їхні слова аж до кінців світу»»

У певному сенсі слухання може включати читання, оскільки інформація передається від того, хто пише, до читача, так само, як якщо б вона була сказана. Таким чином, слух включає сприйняття інформації як на слух, так і візуально. Але віра передбачає більше, ніж слухання чи читання, як видно вище. Отже, для того, щоб повірити у віру та слухати, потрібно більше, ніж набути знання та розуміння. Насправді, щоб породити віру в віру, у серці (а не фізичному насосі крові) має статися щось, що спричинить певну дію. «Справді, коли язичники, які не мають закону, від природи чинять те, що вимагає закон, наприклад справедливість, милосердя, смиренність і вірність, вони є законом для себе, навіть якщо вони не мають закону, оскільки показують що вимоги закону написані в їхніх серцях, про що свідчить і їхнє сумління, а їхні думки то звинувачують, то навіть захищають їх».

Отже, що таке серце людини? Чи це його розум, інтелект, процес мислення, місце емоцій, внутрішнє я, совість, душа, людський мозок, центральний процесор людини з його великою внутрішньою пам'яттю, можливо, схожою на комп'ютер)?

У New Bible Dictionary можна знайти наступний опис і визначення «серця».

а.Фізичні чи образні 29 разів.

b. Особистість, внутрішнє життя чи характер загалом 257 разів.

v. Емоційні стани свідомості, 166 разів, сп'яніння, радість, печаль, тривога, мужність, страх, любов.

d. Інтелектуальна діяльність 204 рази, увага, рефлексія, пам'ять, розуміння, технічні навички.

d. Воля або мета 195 разів, це одне з найбільш характерних вживань цього терміну.
Адаптовано з Г. Вілера Робінсона.

У Новому Завіті це робить серце не зовсім втратить свою фізичну орієнтацію, оскільки вона зроблена з «плоті», але вона є осередком волі, інтелекту та почуттів. Це означає, що слово «серце» є найближчим із термінів Нового Завіту, що означає всю людину.

«Євреї мислили категоріями суб'єктивного досвіду, а не об'єктивного наукового спостереження, і таким чином уникли сучасної помилки надмірної департаменталізації. Це було по суті цілісну людину, з усіма її атрибутами, фізичними, інтелектуальними та психологічними, про які думав і говорив єврей, і серце було задумано як керівний центр для всього цього. Саме серце робить людину чи тварину тим, ким вона є, і керує всіма її діями. Характер, особистість, воля та розум — це сучасні терміни, які відображають дещо від значення «серця» в його біблійному вживанні.

«Ягве знає серце кожного, і його зовнішність не обманює, але гідною молитвою є, однак, щоб він дослідив і пізнав серце, і очистив його. «Нове серце» має бути метою нечестивих, і це означатиме, що Божий закон має стати не просто зовнішнім, але «написаним на серці» та очищувати його.

«Таким чином серце, джерело всіх бажань, треба берегти, і вчитель прагне, щоб завоювати серце свого учня на правильний шлях.

«Це чисті серцем побачать Бога, і саме завдяки тому, що Христос перебуває в серці вірою, святі можуть зрозуміти любов до Бога.

Людський мозок є центром управління всією діяльністю людини. Усі його функції разом складають цілісну людину, особистість,

- a. Фізичний розділ, який обробляє всі дані та інформацію, пов'язану з життєво важливим функціонуванням організму.
- b. Розумова частина, здається, є тією частиною мозку, яка отримує факти та іншу зовнішню інформацію для обробки, аналізу, сортування, порівняння, зберігання та пошуку, необхідної для прийняття рішень, і її можна назвати інтелектуальною частиною.
- c. Емоційну та духовну частину часто називають серцем, внутрішньою людиною або осередком емоцій. Саме тут людина знаходить любов, ненависть, страх, мужність, довіру, чесність, совість, характер і почуття. Слід зазначити, що совість людини може бути навчена приймати різні етичні стандарти, її характер може стати або добрим, або злим, а її почуття можуть ґрунтуватися на думці чи вірі, а не на знаннях і фактах.

Висновок.

Серце – це частина людини, створена за подобою Бога, і не обов'язково може бути повністю фізичною. Людина може навчити своє серце на добро чи на зло. Людина повинна поклонятися в своєму серці.

Царство Боже не приходить, якщо ви уважно спостерігаєте, і люди не скажуть: «Ось воно» або «Ось воно», бо Царство Боже всередині вас».

Поклоніння людини повинно бути справжнім і справжнім; в душі та в правді, з почуттями та емоціями. Будь-яка діяльність, яка виконується просто «для виконання» наказу або «виконання» певної уявної вимоги або через почуття обов'язку, здається ритуальною практикою в спробі заслужити своє спасіння.

Огляд Нового Завіту.

Є багато уривків Нового Заповіту, які прямо згадують певний аспект поклоніння. Вони будуть розглянуті спочатку з метою ідентифікації елементів або характеристик, які неодмінно визначають поклоніння. Більшість із цих характеристик буде мати позитивний характер, але деякі будуть похідними від негативної критики різних сценаріїв.

Елементи богослужіння Нового Завіту.

Як приклад, ми виявили, що служіння чомусь або особистості становить поклоніння з точки зору Старого Завіту, чи то ідолам, чи Господу. Ця риса також передається у вченнях Нового Завіту. Христос зробив сильний наголос на правильно скерованому служінні, як, докоряючи сатані, Христос процитував Второзаконня 6 вірш 13: «Господу, Богу своєму, поклоняйся і Йому одному служи». Павло стверджує, що не відстають у старанності, ревності духом, служінні Господу. Служіння є поклонінням, але не виключно. Крім того, наше служіння може бути спрямоване неправильно і, як таке, не бути сприятливим для Господа.

Якщо служіння має бути належним чином скероване, то покора конкретним і загальним наказам має бути основною для поклоніння. Христос пережив наступне: «Хоч Він був Сином, Він навчився послуху з того, що Він страждав». У Посланні до колосян 1, вірш 10, Павло говорить про потребу «догоджати Йому в усіх відношеннях». Проявлене смирення демонструє новий віруючий, який був засуджений і відчуває потребу в благоговінні та благоговінні почуття.

Проте Христос зробив новий акцент на поклонінні у своїй промові до самарянки. Він кинув виклик традиції, заявивши, що ні гора Герізім, на яку претендували самаритяни, ні Єрусалим, де збиралися євреї, не є улюбленим місцем поклоніння. Натомість «настав час, коли правдиві поклонники будуть поклонятися Отцеві в Дусі та в правді; для таких людей Отець прагне бути Його поклонниками. Бог є Дух, і ті, хто поклоняються Йому, повинні поклонятися в Дусі та в правді». Ми повинні розуміти, що тут мається на увазі, щоб мати ефективне поклоніння. Без сумніву, наголос робиться на духовному, а не на фізичному місці поклоніння. Справжнє поклоніння є щирим, вірним, щиро відповідним тому, що є бажаним або приємним. Духовне поклоніння включає серце і душу, ту внутрішню частину людини,

створену за образом Бога. Ця концепція являє собою серйозні зміни в політиці; Павло навчав Колосську Церкву, що Христос прибив Старий Закон до Хреста, таким чином виконавши його.

Ще одна згадка в цьому напрямі — це Філіппійців 3 вірш 3. Павло каже, що християни поклоняються в Дусі Божому і прославляються Христом Ісусом, не покладаючись на людські традиції.

Тепер християни можуть оцінити, чи веде їх Дух Господній, порівнюючи свою поведінку з бажаними рисами, визначеними Святим Письмом. Павло перераховує цілу низку духовних атрибутів у своїх посланнях до церков у Римі, Галатії, Ефесі та Колосах. Ці уривки йдуть далі в тому, що вони представляють контраст між характеристиками нижчої природи людини та характеристиками духовної людини. Перші походять від людської похоті; останні походять від бажання ходити з Богом. Алгоритм, введена Павлом у послання до галатів, зображує внутрішній конфлікт людини. Павло сам пережив цей внутрішній конфлікт.

Християнський характер описується любов'ю, радістю, миром, терпеливістю, стійкістю, витривалістю, наполегливістю, добротою, добротою, вірністю, лагідністю та самовладанням. Усе це дозволяє поклонятися в Дусі, тому що вони вшановують нашого Господа. Християни повинні наслідувати Бога, бути пробачливими, ніжними серцем, говорити слова повчання та мати самодисципліну. Послання до римлян 12, вірш 1, деталізує остаточне: «Віддайте ваші тіла в жертву живу й святу, приємну Богові, як ваше духовне служіння поклоніння».

Павло говорив про духовну поведінку, дух поклоніння, на відміну від мирської поведінки. Тобто більшість людей представили норму, невідповідну в очах Господа. У християн повинні бути інші норми. Вони мають бути відділені в дусі поклоніння Господу, яке є безперервним і включає такі атрибути, як честь, служіння, покірність, повага, благоговіння, смирення тощо. Вони мають бути сповнені духом, щоб вести своє життя згідно високий рівень, спілкуючись, «розмовляючи один з одним псалмами, гімнами та духовними піснями, співаючи та оспівуючи Господа у своєму серці; завжди дякуючи за все в ім'я Господа нашого Ісуса Христа Богові й Отцеві; і коріться один одному в страху Христовому».

Наступні два ключових уривки підсилюють цю тему;

- a. «Щоб ви ходили гідно Господа, щоб догоджали Йому в усьому, приносячи плід у кожному доброму ділі та зростаючи в пізнанні Бога».
- b. «Слово Христове нехай рясно вселяється в вас, з усією мудрістю навчайте та напоумляйте один одного псалмами, гімнами та духовними піснями, співаючи Богові з вдячністю в серцях своїх. І все, що робите словом чи ділом, усе робіть в ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові Отцю».

Головне тут полягає в тому, що ми повинні мати Бога на престолі в наших серцях; ми повинні розвивати бажані особистісні риси, як показано в Писаннях. За таких умов існує середовище

поклоніння. Шанування, благоговіння, слухняність і любов будуть визнані як неявно, так і явно.

Інше богослужіння.

Була зроблена спроба правильно визначити аспекти поклоніння, які зосереджують увагу на нашому Господі. Це поклоніння вважалося правдивим і справжнім, що охоплювало бажані елементи, включені в Священне Писання. Однак Святе Письмо говорить про марнославне, неосвічене, орієнтоване на диявола та ідола, орієнтоване на людей, поклоніння ангелам та естетиці або природі. Біблія вважає, що їхні формати мають ознаки поклоніння. Про ці події поклоніння зазвичай говорять негативно, і вони суперечать правдивому поклонінню. Для розгляду наведено наступні приклади.

Неосвічене поклоніння.

Розмова Христа з самарянкою не лише визначила духовний аспект правдивого поклоніння, але й проблему неосвіченого поклоніння. У Євангелії від Івана 4 вірш 27 Ісус сказав жінці, що самарянський народ поклонявся Богу через незнання. Порятунком був від євреїв, але обидві нації уникали національних стосунків частково через етнічні відтінки.

Нічого поклоніння самарян, визначеного словами: «Тож, хоча ці самаряни боялися Господа, вони також служили своїм ідолам (розміщеним у гірських будинках); їхні діти так само та їхні онуки, як їхні батьки [традиція], так чинять У цей день." Парадоксально, але вони боялися Господа, але поклонялися своїм ідолам. Тут як мінімум два уроки. По-перше, ми повинні перевірити на правду традиції, передані кожним поколінням. У наведеному вище випадку неосвічене та фальшиве поклоніння плекалося поколіннями. По-друге, самаритяни, як етнічна група людей, були неприйнятними для євреїв. Це середовище расової напруги та бар'єрів, можливо, заважало самарянам мати прийнятне поклоніння. Нам потрібно остерігатися гордості за расу, спадок, соціальний статус і традиції.

У розмові з афінянами Павло визнав їхню релігійну культуру. Але він також визнав їхнє неосвічене поклоніння невідомому Богу». Павло розрізняє їхній формат поклоніння, який включає в себе ідолів, храми, образи, мистецтво, срібло, камінь тощо, і правдиве поклоніння. Він підтримує слова Мойсея, Давида, Соломона та інших, «щоб вони шукали Бога, чи, може, навіпацки знайдуть Його, хоча Він недалеко від кожного з нас; бо в Ньому ми живемо, і рухаємося, і існуємо". Їхнє поклоніння було неосвіченим через те, як вони намагалися спілкуватися та досягти Господа. Проте вони мали форму поклоніння, оскільки їхні дії передбачали служіння, дари та реорганізацію. Поклоніння може бути постійним стосунком з Богом.

Народне богослужіння цілком можливо існувало в церкві в Коринфі. У Першому посланні до коринтян 1, вірш 12, Павло обговорює поділ збору за лініями особистостей; «кожен із вас каже: «Я — Павлів», «Я — Аполлосів», «Я — Кифів» і «Я — Христовий». Можливо, ці поділи були результатом конгрегації, що складається з етнічних груп. служіння передусім для язичників, а Петро для юдеїв полягало в тому, що увага і шана були зосереджені переважно на окремих вчителях, а не виключно на Христі Для нас істинний урок полягає

просто в наступному: наша віра повинна базуватися на Христі, а не на домінуючій християнській особистості.

Поклоніння ангелам

Павло згадує про поклоніння ангелам у Посланні до колосян 2. Вірш 8 також пропонує умови поклоніння, які регулюються природою, традиціями, людськими філософіями тощо. Пам'ятайте, що Колоси були піддані впливу євреїв, греків та інших інтелектів.

Марне поклоніння.

Христос докоряв фарисеям і книжникам, які зневажали слово Боже заради традиції. Його відповідь була такою: «Цей народ вшановує мене своїми устами, а серце його далеко від мене. Але марно вони поклоняються мені, навчаючи своїх наук людських заповідей». Христос класифікував цих людей як лицемірів. Марне поклоніння може статися через участь у традиційних обрядах, не усвідомлюючи власних мотивів; це може статися за обставин, коли ми виконуємо певні дії без участі праведного серця.

Марне поклоніння також є очевидним у листі Павла до галатської церкви (розділ 3). Ці християни отримали дух через слухання з вірою, але вони повернулися до Закону та намагалися виправдатися діяннями Закону. Це марне поклоніння було результатом недостатньої віри; їм не вдалося продовжувати рости у Христі.

Диявол і ідолопоклонство згадується Іваном в Об'явленні 9 вірш 20. «А решта людей, які не були вбиті цими карами, не покаялися від діл своїх рук, щоб не вклонятися демонам та ідолам золотим, срібним, мідним, камінь і дерево, які не можуть ні бачити, ні чути, ні ходити.